

Manuel Muñoz

OL · DL · RL · TIRÓ

L'optimisme metafísic

Felipe Gonzalez prengué finalment la decisió que no esperava ningú, ni tan sols els ministres, alguns dels quals estaven especialment nerviosos. ¿Crisi? ¿Quina crisi?, digué Gonzalez. ¿Govern? Ja en tenim, ¿per què un altre? I la crisi es resolgué sense crisi i sense govern, és a dir, sense un govern nou, amb el mateix govern. Ho ha dit algú molt encertadament: si aquest govern ha guanyat les eleccions, ¿per què s'ha de canviar? O, més aviat, Felipe sembla pensar com Leibnitz que vivim en el millor dels mons possibles i, anant una mica més enllà, com el Pangloss de Voltaire, que tenim (té) el millor dels governs possibles.

És, doncs, optimisme metafísic el nom del pensament del president, i aquest optimisme metafísic està sens dubte determinat en gran part pels resultats electorals, que tornaren a donar al PSOE per tercera vegada la possibilitat de governar en solitari. Tot va bé, i per a continuar bé la millor possibilitat és mantenir el mateix govern, és a dir, el millor possible.

Malgrat que aquest raonament siga tan evident, abans de la confirmació del gabinet ningú pensava que fóra possible. Era opinió general que els canvis no serien molts i que la majoria dels ministres mantindrien els departaments.

L'element clar i segur que feia pensar això era la marxa —considerada segura— del ministre d'Afers Estrangers, Francisco Fernández Ordóñez. El president es resistia insistentment, i aquesta actitud de Gonzalez va ser fins i tot reflectida per alguns mitjans de comunicació. Però el ministre, que havia estat operat poc abans d'un tumor maligne, havia dit molt clarament que la seua intenció era deixar la política per a descansar i escriure.

No era tampoc aquest l'únic signe de la voluntat palesa de Fernández Ordóñez d'allunyar-se de la política. El veterà ministre, després de molts anys en la vida pública —fou president de l'INI en l'última època del franquisme, ministre de la desapareguda UCD i després ministre del PSOE— havia fet nombroses entrevistes per a fer balanç final de la seua gestió i fins i tot s'acomiadà amb un dinar del seu equip. ¿Quines han estat les misterioses raons que han dut Fernández Ordóñez a aquesta sorprenent decisió del darrer moment? ¿La insistència de Felipe Gonzalez? Qui el coneix diu que no es tracta precisament d'això. Resumeixen, però, molt gràficament que a Fernández Ordóñez «li va la marxa» i li va semblar molt dur quan va veure prop el fet d'abandonar realment la política.

La clau de la crisi

Siga aquesta la raó principal del canvi d'opinió del ministre o siga la insistència del president, que no volia perdre un ministre tan còmode per a ell —ha fet molt bé el seu treball sense llevar protagonisme a Gonzá-

lez—, el cert és que el ministre d'Estrangers ha estat la clau de la crisi. Si haguera deixat el càrrec, la seua marxa hauria produït un decisiu ball de ministres. El pronòstic considerat més segur era que Narcís Serra aniria a Exteriors,

el seu buit seria cobert per José Barriónuevo i això produiria canvis d'una certa importància, malgrat que sempre ha semblat clar que el ministeri fona-

mental, és a dir, Economia i Hisenda, continuaria en mans de Carlos Solchaga, és a dir, Miguel Boyer, com sempre.

El vot canari

El nou-vell govern i el llarguíssim pont de la setmana passada feren oblidar una mica els accidents de la investidura de Felipe González com a president del govern, que els socialistes van guanyar amb el vot sorpresa del canari Luis Mardones, perquè l'anul·lació final de les eleccions a Múrcia, a Pontevedra i a Melilla deixà els socialistes sense majoria absoluta per un vot. Poques coses més van ser significatives, excepció feta de la intervenció de José María Aznar, considerada bona per tota la crítica, i la taronja de Bisente, veritable estrella de la reunió.

Poc interessant tot això després de saber com sabem que el govern serà el mateix i que les coses —la política econòmica especialment— canviaran poc o no canviaran gens. La tardor no ha estat calenta, sinó plujosa i, malgrat tot, sembla difícil que els sindicats siguin capaços de tornar a fer un 14-D un any després.

L'interès polític està ara —només per uns dies— centrat en la campanya electoral de les eleccions autonòmiques gallegues, on sembla segur que guanyarà Manuel Fraga, el candidat del Partit Popular, encara que sense arribar a la majoria absoluta; pujarà el PSOE de manera important amb Fernando González Laxe i s'enfonçarà —no se sap si definitivament— la Coalición Galega, el partit de Xosé Luis Barreiro. En un clima de batalla política amb l'interès de tot l'estat, Aznar deixà caure ombres de sospita sobre els socialistes en relació amb la possible poca neteja de l'escrutini. Com sinó hi haguera ja bastants eleccions anul·lades. La polèmica sobre les eleccions encara no ha acabat i cada partit acusa els altres de ser els culpables de les irregularitats. Els jutges, però, hi tenen l'última paraula i ja s'ha vist fins a on poden arribar quan es tracta que diguen la seua.

El cas Badajoz

Però no tot és política, o almenys no tot és eleccions. Un fet esdevingut a Badajoz fa recordar altres casos pareguts amb intervenció de membres de la Guàrdia Civil. Dos joves s'ofegaren al riu Mutachel quan eren perseguits per uns membres de la Guàrdia Civil que els havien sorprès caçant furtivament. No hi ha versions oficials clares, almenys en el moment d'escriure aquestes ratlles i potser no n'hi haurà. No se sap si els guàrdies civils feren el possible perquè els joves caiguessen al riu o si se n'anaren sense intentar salvar-los. Un preu massa car pel pe-

cat de dos joves que caçaven conills.

Quan passen encara aquestes coses al país de Pascual Duarte, Camilo José Cela, lúcid cronista de l'Espanya negra, rep a Suècia el premi Nobel i l'acompanya precisament el ministre perpetu, Francisco Fernández Ordóñez. No anà, però, el titular de Cultura, Jorge Semprún, del qual Cela ha dit, entre brofegades, que és un escriptor mediocre i envejós. Cela, *jodido pero contento*, no pot evitar un punt de grolleria cada vegada que ix a la llum pública. I no sempre la grolleria de Cela té gràcia.

